

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 302. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm12906/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Altid vere Konge-Stammer
Efted dig af Hjertens Grund,
Derfor dine Aker-Flammer
Bluse end i Bøge-Lund;
Drotter fra de sidste Dage
Komme skal du glad i Hu,
Som af dig vor Stjold og Krage
Mindes levende endnu!

Ja, du mindes det, med Glæde
Over Danmarks gode Kaar,
At i dette Ny og Røde
Følger alt trehundred Aar
Første Fredriks Konge-Stamme,
Fredegod i Aker-Stad *)
Kærer end din Aker-Flamme
Lager mild fra Mund dig Blad!

Ja, den Herre-Stamme vidste,
Som Rolf Krage, det er bedst
At at roses paa det Sidste,
Paa den store Jubel-Fest;
Derfor valgte den at kvæle
Dybt i Sogas Helligdom,
Og med Sandheds Eftermale
Første Fredrik til os kom!

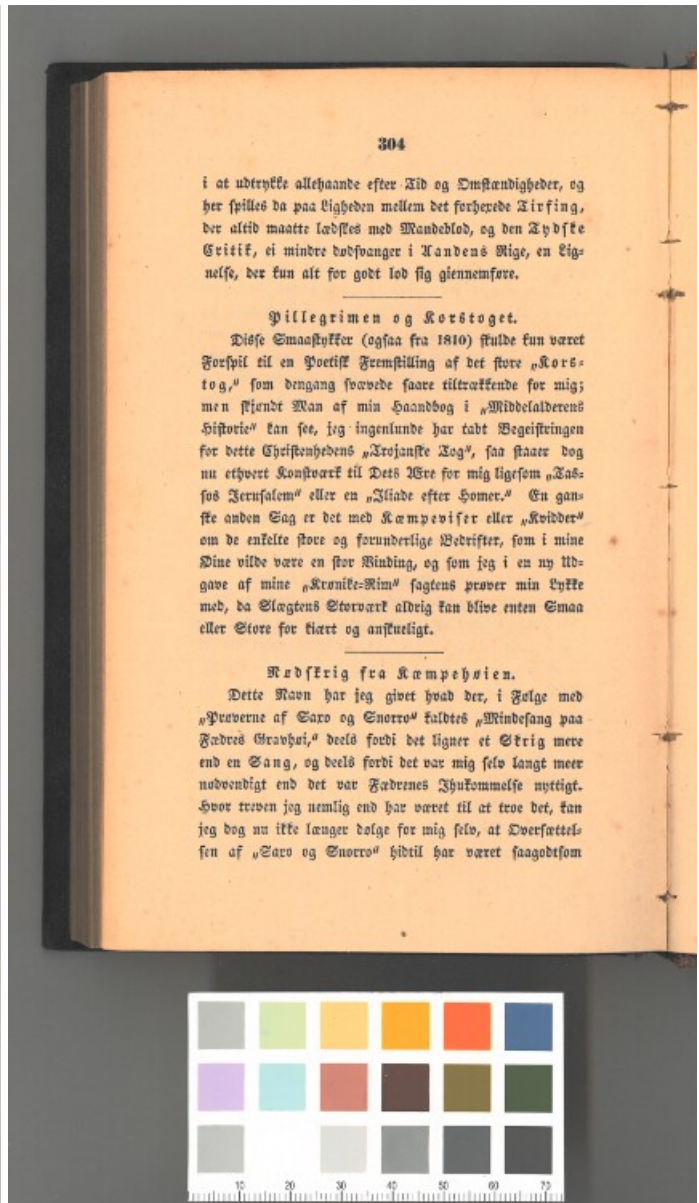
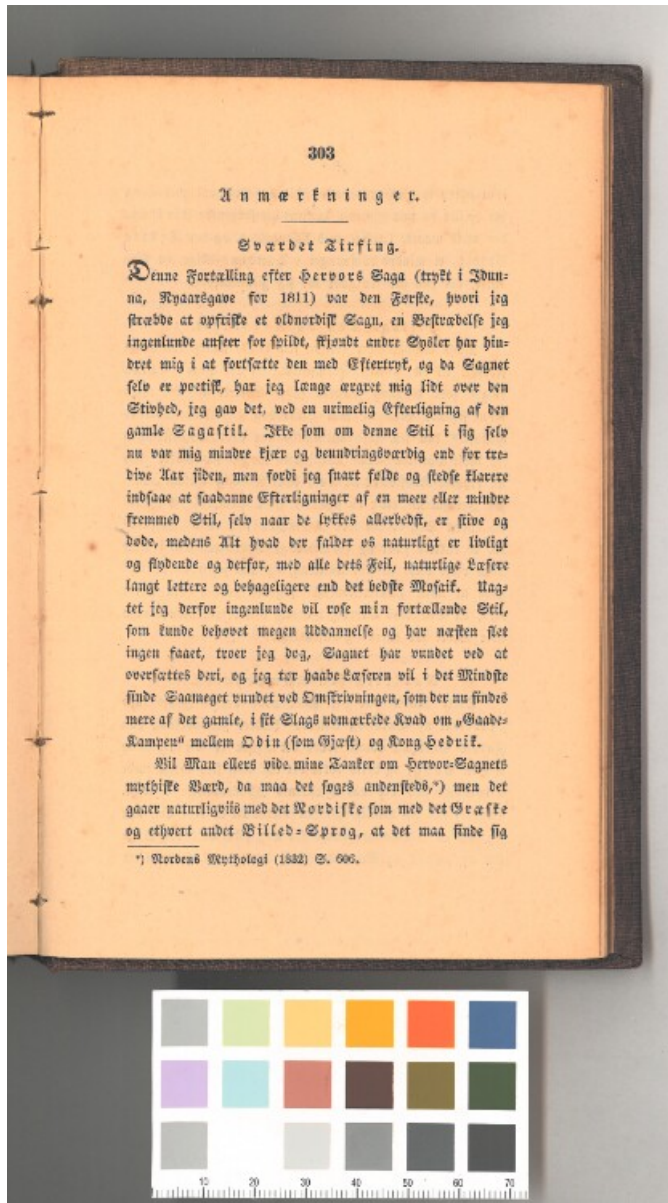
*) Det var 1524, den 16 Jan., Kong Frederik I holdt sit Jubel-fest i Kjøbenhavn, og samme Aar udkom det første Danske Ny Arkamente: den hellige Historie, der paa ingen Throne fandt saa gode Bønner, som paa den Kong Frederik grundete. De staae og falde med hinanden!!

Lange leve Han, som fylder
Stammens Trilling-Jubelaar,
Indtil Aften-Sol forgylder
Krone-Skjoldet i hans Gaard!
Leve Frederik den Sjette,
Sagatjær til Dane-Gaard!
Ingen Aker skal udstette
Mindes-Munnen ved hans Raad!

Haardt I seve, gamle Dancer!
I den lange Vinter-Nat,
Drømme knap om Sogas Svaner,
Dog I vaagne skal nu brast;
Søit skal Morgen-Hanen gale,
Nytté Singserne med Gny,
Naar i hellig Morgenbale
Solen sprænger fortæn Sky!

Da skal Soga atter finde
Af den gamle Slægt et Kuld,
Glædende ved Fædres Minde,
Hævende sig over Muld!
Ja, det Kuld af ægte Dancer,
Kinned op ved Vølvs-Varm,
Uddur-Svens samme Svaner
Spænde skal for Sogas Kaem!

overflødig, og vil neppe nogenfinde giere Gavn Rok til
at opvise de syv Kar, jeg næsten udelukkende anvendte og
de Kræfter jeg tilfattede paa den og Bjovulfs-Dræpen.
Det var nemlig ingenlunde, som jeg menede, en stor Sten
jeg væltede fra Kampes-Begrævelsen og aabnede den dermed
til ærefuld Dyrkandelse, nei, dertil hørde det levende, munt-
lige Ord paa Modersmaalet, som ene kan vælte Stenen
fra Hjertekalen, hvor Kampes-Anden ligger begravet,
saa her var det ganske simpelt mig selv, der sank ned i
Kampesheien, ligesom „Åsmund," drevet af det samme
Sværmeri om Fostbroderstab i „Liv og Død," og Lønnet
derfor, ligesom han, saa det gjaldt mig selv hvad jeg
fang i hans Navn:

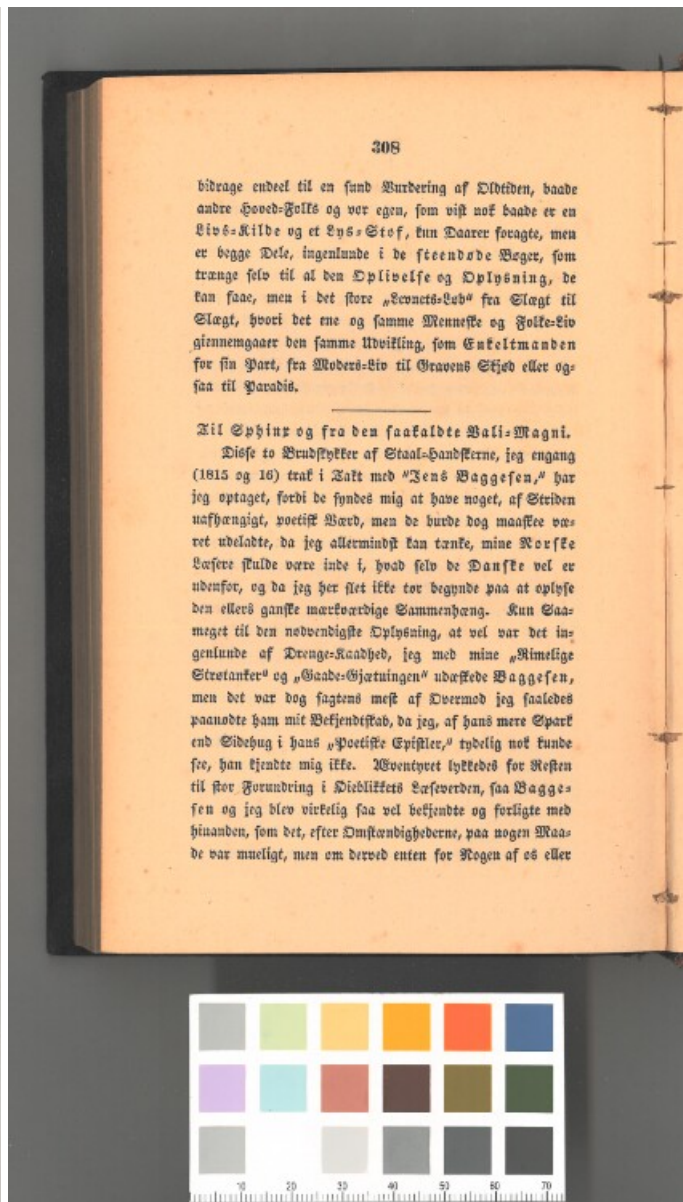
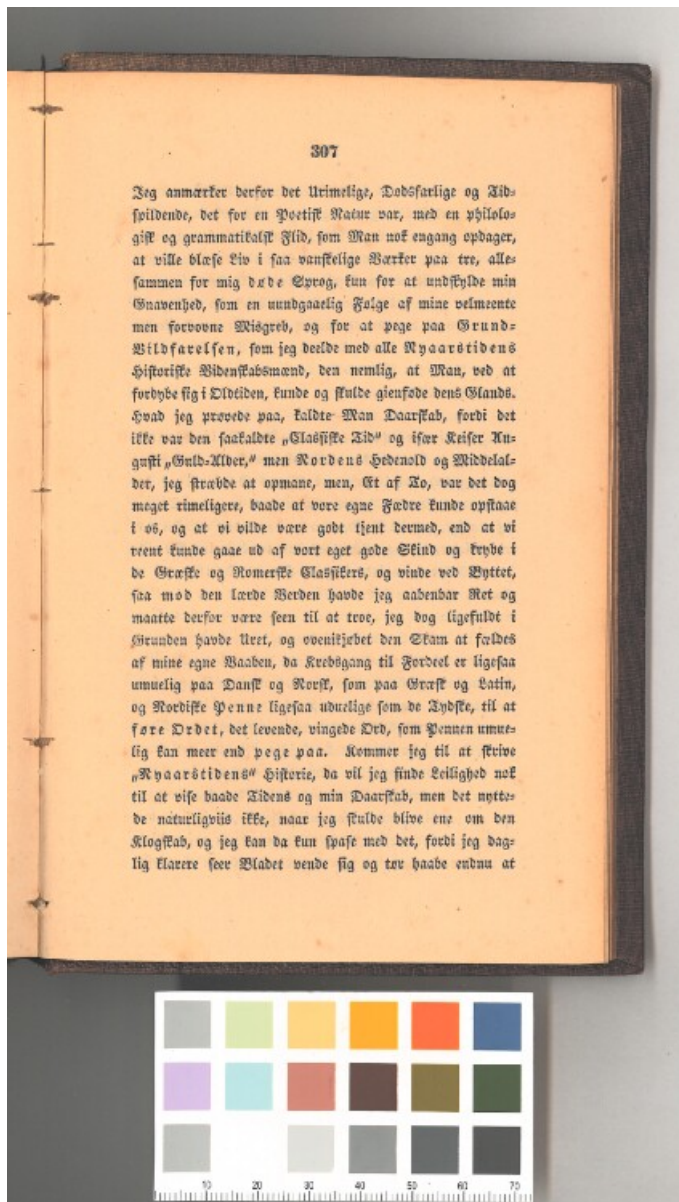
Hvad Under, at bleg jeg er worden om Kind,
I Grube, i Gru og i Kvalme,
For Gravlandets giftige drøvende Vind
Naar Ungdommens Kæfer vel salme,
Ja, mellem de Døde, i Gravmulmen Hult,
Hvert levende Dit maa vel verbe hult!
I feireste Hus er ei Fryd eller Nag
For Menneske-Afkom at finde,
Naar alt som den eenlige Spure under Lag
I Tomhed Man sidder berinde,
Nei, yndelig farv og stædt er den Mand,
Som vanker forladt i de Levendes Land!
Men jeg sad i Dybet, saa ode, saa tyst,
I Huln, i Mulk og i Nøkke,
Hvor Kvalmen saa lummer omspændte mit Byst,
Og Vigtigt fortæred min Styrke,
Der ene jeg sad, uden Haab eller Trøst,
Med Lyset berøvet af Dinnes Lygt!

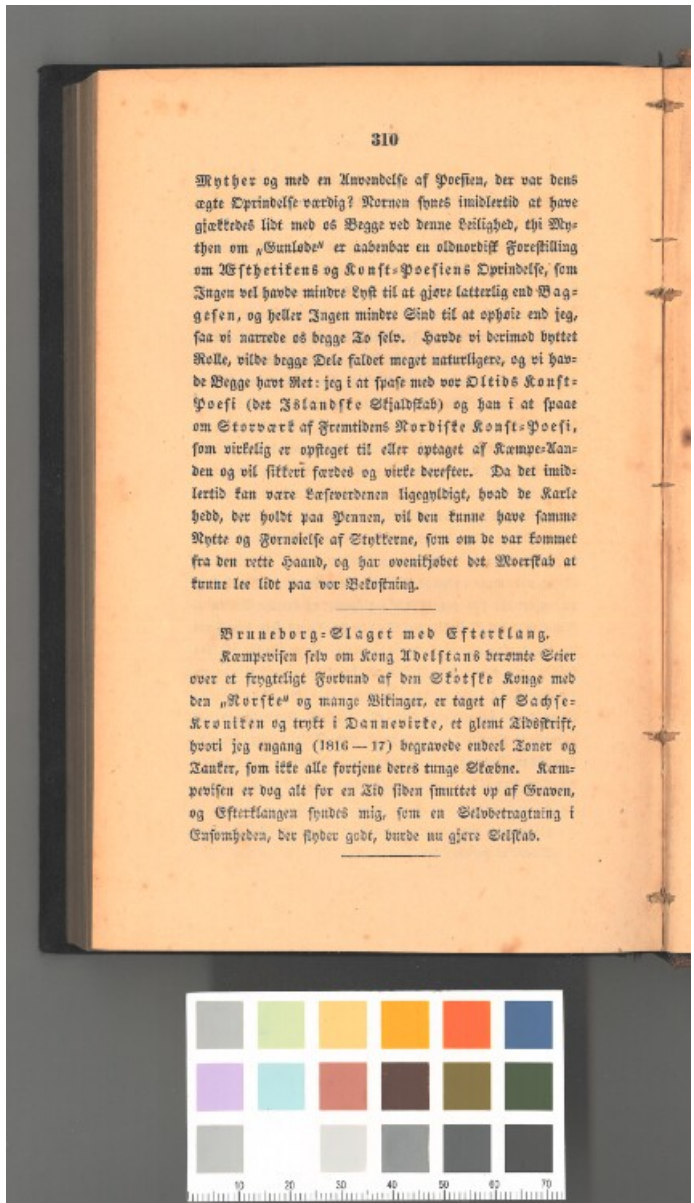
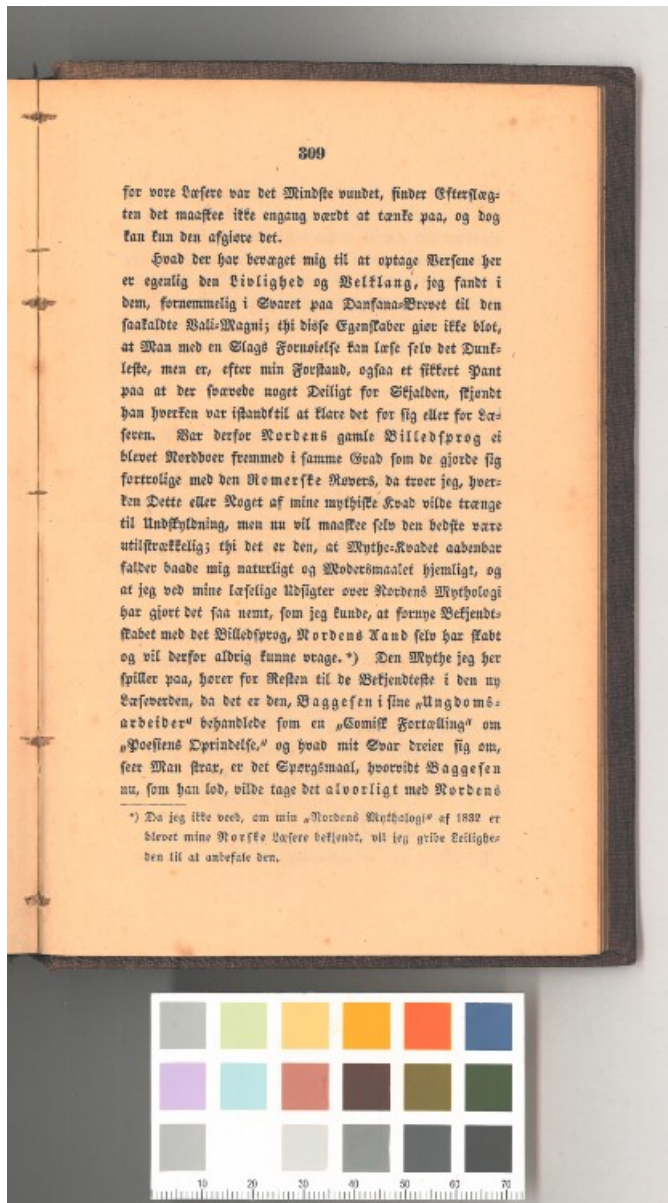
Desuden jeg havde en Kamp at bestaae,
En Døds-kamp med isærnde Kulde,
Det snart er i Kreds med de Døde at gaar,
Naar op de sig vifte af Klude,
Med Ibsvid, som reiste af Støvet sig brat,
Jeg brydes jo maatte i dalgmarkte Nat!
Ei Rede dertil kan jeg vide og Skiel,
Hvordan der kom Liv i den Døde,
Hvorlunde hans Vand kunde vinde fra Hel,
Med Kraft til mig Kamp at afaede,
Men Kammes og blegne, det kan jeg forstaae,
I Dødnings-Hænder alt Levende maa!
Umættelig var han, den selvudne Giæst,
Med Klær som Klæpse Segle,
Hort sled han og slugde min Hund og min Hest,
Og slog saa i mig sine Kægle,
Ei Hund eller Kiød kunde der helde Stiel,
Og skæften et Ord i Flaaningen gik! *)

Kunde jeg anvendt hine Ungdomskaar (1816 — 23) og
de Kampes-Kræfter, jeg klarlig kan spore i Arbeidet, paa
en levende Virksomhed, til at forplant og udbrede
min historisk-poetiske Anskuelse af Menneske-Livet og Li-
dens Løb, da vilde jeg deraf høstet megen Glæde og mine
Landsmænds Nytte; men da det, baade ved min egen og
Anders Skyld, var umuligt, kan jeg ikke angre et Bove-
skytte, der, da det ved et stort Skidunder, Lab taaligt af,
gjorde mig en heel Del kløget, og det var et Trælles-Ar-
bejde, som sagters maatte gjøres og kunde maaskee blevet
opfat for længe, hvis jeg ikke havde taget det over Boardt.

*) Saxos Danmarks-Kronike I. 254.

Saga og Hysalfe.

Dette lille Kvad om den forsvaandede Folke-Bækkelse og Dyrkæbelse, hvar i sin gamle Tid, er Alt hvad jeg fandt hengsligt af et langt Hventyr i Dannevirke, som jeg toer hedde „Blagnarke“, thi vel kunde det hele vist være ganske morsomt for Læser, i Et og Alle som jeg er selv, men da jeg har tabt daade Haabet om at kunne og Lyften til at vilde forplante mig paa den Maade, overlader jeg helst til Andre at ville ud, hvad der huer dem.

Bersene af Heimskringla.

Af disse Bers har jeg valgt en Stump, maaskee vel stor, deels fordi det morede mig at see ligesom en lille Rorste Nim-Kronike falde ned fra Sæerne eller dulle op af Havet, og deels fordi jeg tænker, mine Rorste Læsere hende kun saa af dem og vil dog naturlig være vel stemte for en Krands, hvortil Blomstene vorde trindt i Norges Dale i Rigets to glimrende Aarhundrede (900—1100). Om min Maade at oversætte eller efterligne gamle og da især Islandste Bers og Viser paa, har jeg i sin Tid klamredes noksom med de Lærde, og vil kun stumpe bemærke, at lade Bersene sig kun godt læse og gjere Forstillingen om de laangst henrundne Tider og Bedrifterne i dem, mere lys og lyslig, da har Man vel ikke stort at talle men dog endnu mindre at udhulle mig for, da jeg altid har sagt, kun det var mit Niemed, medens jeg gjerne overlader Andre Hæren baade for bogstavelig Aevskab og profodigt Kunst. Duer Bersene derimod til ingen Ting, da er jeg at laste, og naturligviis mere fra, jo bedre de var, jeg haade misforstaaet eller forkættet, men da Ingen har angerebt fra denne Side, finder jeg alt Forjaar overflødig.

